

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 191 (XXXV) — Nr. 767

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 24 august 2023

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 218 din 20 aprilie 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (6) din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local	2–4
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
549. — Decizie a directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor pentru modificarea Instrucțiunilor privind organizarea muncii persoanelor private de libertate, aprobate prin Decizia directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor nr. 500.165/2017	5
20.689. — Ordin al ministrului familiei, tineretului și egalității de șanse pentru modificarea Ghidului specific — Condiții de accesare a fondurilor europene aferente Planului național de redresare și reziliență în cadrul apelului de proiecte PNRR/2022/C13/I1, componenta 13 — Reforme sociale, investiția I1 — Crearea unei rețele de centre de zi pentru copiii expuși riscului de a fi separați de familie, aprobat prin Ordinul ministrului familiei, tineretului și egalității de șanse nr. 20.898/2022	6
ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ	
829. — Decizie pentru aprobarea transferului portofoliului de asigurări de viață de la Societatea SIGNAL IDUNA Asigurări de Viață — S.A. către societatea SIGNAL IDUNA Asigurare Reasigurare — S.A., a fuziunii prin absorbție a societății SIGNAL IDUNA Asigurări de Viață — S.A. de către societatea SIGNAL IDUNA Asigurare Reasigurare — S.A., a modificării actului constitutiv al societății SIGNAL IDUNA Asigurare Reasigurare — S.A., precum și a retragerii, la cerere, a autorizației de funcționare acordate societății SIGNAL IDUNA Asigurări de Viață — S.A. și radierii societății SIGNAL IDUNA Asigurări de Viață — S.A. din Registrul societăților	7
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 42 din 29 mai 2023 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	8–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 218

din 20 aprilie 2023

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (6) din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cosmin-Marian Văduva	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (6) din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, excepție ridicată de Nicolae Stancu în Dosarul nr. 3.126/93/2019 al Tribunalului Ilfov — Secția civilă și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.511D/2020.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, domnul avocat Alexandru Stamo din Baroul București, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Se constată lipsa celeilalte părți, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 2.512D/2020, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași prevederi legale, excepție ridicată de Adrian Simionescu în Dosarul nr. 2.567/93/2020 al Tribunalului Ilfov — Secția civilă.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Având în vedere obiectul excepției de neconstituționalitate în dosarele mai sus menționate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 2.512D/2020 la Dosarul nr. 2.511D/2020.

6. Reprezentantul Ministerului Public și avocatul prezent sunt de acord cu conexarea dosarelor.

7. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 2.512D/2020 la Dosarul nr. 2.511D/2020, care a fost primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul avocatului prezent, care pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate, susținând că prevederile criticate sunt contrare art. 44 alin. (3) și (6) din Constituție, deoarece fac imposibilă o dreaptă despăgubire, limitând-o la evaluarea realizată prin expertizele întocmite și actualizate ale camerelor notarilor publici. Persoana expropriată este obligată să accepte un preț impus în mod unilateral de către stat prin expertizele întocmite și actualizate ale camerelor notarilor

publici. În același sens și pentru identitate de rațiune sunt și deciziile Curții Constituționale nr. 395 din 1 octombrie 2013 și nr. 756 din 28 noiembrie 2019, paragraful 16 și Decizia nr. 78 din 15 noiembrie 2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept. Depune și note de ședință la dosar.

9. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, având în vedere că prevederile criticate au fost interpretate în mod extensiv de către Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 78 din 15 noiembrie 2021, în sensul că, la stabilirea valorii despăgubirii, trebuie să se țină seama atât de expertizele actualizate întocmite de camerele notarilor publici, cât și de prevederile art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică. Acest punct de vedere a fost validat prin deciziile Curții Constituționale nr. 450 din 25 octombrie 2022 și nr. 536 din 10 noiembrie 2022 și, ca atare, solicită menținerea jurisprudenței instanței constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

10. Prin încheierile din 18 decembrie 2020, pronunțate în dosarele nr. 3.126/93/2019 și nr. 2.567/93/2020, **Tribunalul Ilfov — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (6) din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local.** Excepția a fost ridicată de Nicolae Stancu și, respectiv, de Adrian Simionescu în cauze având ca obiect acordare despăgubiri în cadrul procedurii de expropriere și face obiectul dosarelor Curții Constituționale nr. 2.511D/2020 și nr. 2.512D/2020.

11. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată că prevederile criticate sunt neconstituționale în măsura în care lasă să se înțeleagă că la întocmirea expertizelor nu s-ar mai lua în considerare valoarea de circulație a terenului, ci o valoare ipotetică, mult inferioară prețului real, de piață, al imobilelor similare celor expropriate, stabilită în alte scopuri, ce țin, în principal, de determinarea și aplicarea regimului fiscal. Anterior modificării operate în anul 2018, prin care a fost adoptată norma criticată, prevederile art. 22 alin. (3) din Legea nr. 255/2010 trimiteau la art. 21—27 din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică. Dar prevederile criticate, care impun expertizelor și instanței judecătorești ca, în faza judiciară a procedurii exproprierii, să țină seama exclusiv de expertizele întocmite de camerele notarilor publici, nu permit acordarea unei despăgubiri juste, așa cum impun atât art. 44 alin. (3) din Constituție, cât și art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Doar o interpretare

sistematică a prevederii legale criticate, respectiv prin coroborare cu art. 44 din Constituție, art. 562 alin. (3) din Codul civil și dispozițiile Legii nr. 33/1994, permite despăgubirea integrală a persoanei expropriate.

12. În susținerea acestei argumentări sunt invocate și considerentele deciziilor Curții Constituționale nr. 395 din 1 octombrie 2013 și nr. 756 din 28 noiembrie 2019, paragraful 16, potrivit cărora exproprierea cuprinde valoarea „reală” a imobilului și despăgubirile convenite proprietarului și altor persoane îndreptățite, iar la stabilirea despăgubirii se are în vedere prețul cu care se vând, în mod obișnuit, imobilele în aceeași unitate administrativ-teritorială, adică prețul de piață al acestora la momentul realizării efective a exproprierii.

13. Se mai arată că prevederile art. 22 alin. (6) din Legea nr. 255/2010 sunt contrare exigențelor de claritate a legii, exprimate în art. 1 alin. (5) din Constituție și art. 8 alin. (4) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative.

14. **Tribunalul Ilfov — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

15. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile avocatului și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 22 alin. (6) din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 20 decembrie 2010, care au următorul cuprins: „*Experții, la realizarea raportului de expertiză, precum și instanța vor ține seama de expertizele întocmite și actualizate de camerele notarilor publici, la momentul transferului dreptului de proprietate.*”

19. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia arată că dispozițiile criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor și ale art. 44 alin. (3) referitor la expropriere.

20. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 450 din 25 octombrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 128 din 15 februarie 2023, s-a pronunțat asupra constituționalității art. 22 alin. (6) din Legea nr. 255/2010 din perspectiva unor critici similare cu cele formulate și în prezenta cauză. Astfel, Curtea, după ce a analizat în mod minuțios interpretarea dispozițiilor art. 22 alin. (6) din Legea nr. 255/2010 prin Decizia nr. 78 din 15 noiembrie 2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.185 din 15 decembrie 2021,

a constatat conformitatea acestora cu prevederile art. 44 din Constituție (Decizia Curții Constituționale nr. 450 din 25 octombrie 2022, paragrafele 24—35).

21. În esență, instanța supremă a avut de stabilit dacă, în etapa judiciară a procedurii de expropriere, experții și instanța trebuie să țină seama exclusiv de expertizele întocmite și actualizate de camerele notarilor publici, la momentul transferului dreptului de proprietate, sau, dimpotrivă, pot să țină seama și de criteriile prevăzute de alin. (2) al art. 26 din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 472 din 5 iulie 2011, potrivit căruia: „*La calcularea cuantumului despăgubirilor, experții, precum și instanța vor ține seama de prețul cu care se vând, în mod obișnuit, imobilele de același fel în unitatea administrativ-teritorială, la data întocmirii raportului de expertiză, precum și de daunele aduse proprietarului sau, după caz, altor persoane îndreptățite, luând în considerare și dovezile prezentate de aceștia.*” Instanța supremă a conchis că prevederile art. 22 alin. (6) din Legea nr. 255/2010 trebuie interpretate extensiv, în sensul că, în faza judiciară a procedurii exproprierii, experții și instanța trebuie să țină seama nu doar de expertizele întocmite și actualizate de camerele notarilor publici, la momentul transferului dreptului de proprietate, adică în etapa administrativă a procedurii exproprierii, ci și de criteriile prevăzute de art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994.

22. În motivarea acestei soluții, instanța supremă a avut în vedere jurisprudența Curții Constituționale, potrivit căreia Legea nr. 33/1994 reprezintă cadrul normativ general în materie de expropriere, în timp ce Legea nr. 255/2010 constituie reglementarea specială în materie de expropriere atunci când această măsură este dispusă în vederea realizării unor obiective specifice de interes național, județean și local, astfel cum acestea sunt stabilite în art. 1 din lege (Decizia nr. 67 din 21 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 581 din 20 iulie 2017). Caracterul special al reglementării rezultă, așadar, din specificul soluțiilor legislative preconizate raportate la categoria particulară de situații vizate. Plecând de la această statuare a jurisdicției constituționale, instanța supremă a arătat că indiferent de caracterul general sau special al normei de drept care reglementează modalitatea concretă de determinare a cuantumului despăgubirilor acordate, această normă trebuie, în mod necesar, să satisfacă exigența dreptei (și prealabilei) despăgubiri în caz de expropriere, potrivit principiului despăgubirii integrale a proprietarului expropriat, consacrat de întreaga reglementare internă în domeniul exproprierii. Prin urmare, deopotrivă compatibilitatea și complementaritatea dispozițiilor art. 22 alin. (6) din Legea nr. 255/2010 și ale art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994, aflate într-o corelație de tipul normă specială — normă generală, sunt nu doar justificate, ci, mai mult decât atât, impuse de principiul fundamental anterior evocat, întrucât efectivitatea unei atari garanții constituționale nu ar putea fi asigurată, în cazul stabilirii valorii despăgubirilor pentru bunuri expropriate ce fac parte din domeniul specific de reglementare al legii speciale, decât prin luarea în considerare atât a reperului legal introdus în norma specială (expertizele întocmite și actualizate de camerele notarilor publici), cât și a criteriilor stipulate de norma generală conținută de art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994, finalitatea unică urmărită fiind aceea a determinării și acordării unei despăgubiri *drepte*.

23. În continuare se arată că expresia folosită de legiuitor în cazul art. 22 alin. (6) din Legea nr. 255/2010 — „*vor ține seama*” — are valențele unei dispoziții integratoare, iar nicidecum restrictive, de excludere a criteriilor prescrise de norma generală. Înalta Curte de Casație și Justiție a observat că reperul expertizelor întocmite și actualizate de camerele notarilor publici este utilizat, într-adevăr, în etapa administrativă a procedurii de expropriere, condusă de către expropriator, pentru evaluarea imobilului expropriat, potrivit dispozițiilor art. 5 alin. (1) și ale art. 11 alin. (8) din Legea nr. 255/2010. S-a mai arătat că această evaluare a proprietăților imobiliare prin raportare la grila notarială este una estimativă, realizată în termeni generali, care țin seama de criterii mai largi, vizând unitatea administrativ-teritorială în care sunt situate și categoria de folosință, iar nu de caracteristicile fiecărui imobil, care constituie în mod real criteriile în funcție de care se realizează evaluarea concretă a acestora. Însă, odată declanșată etapa judiciară a procedurii de expropriere de către expropriatul nemulțumit de cuantumul despăgubirilor astfel stabilite, instanța are de analizat, în limitele investirii, dacă despăgubirile reflectă valoarea de circulație a bunului și acoperă inclusiv prejudiciul produs prin expropriere.

24. Cu alte cuvinte, evaluarea prin raportare la grila notarială realizată în faza administrativă a exproprierii nu mai poate fi aplicată *tale quale* în faza jurisdicțională, declanșată de expropriatul nemulțumit, prin formularea contestației puse la îndemâna sa de dispozițiile art. 22 din Legea nr. 255/2010. A admite contrariul și a accepta teza preluării mecanice a acestui mod de calcul, bazat exclusiv pe un reper căruia legea nu-i conferă nici unicitate și nici prefezabilitate, ar însemna prejudicierea sau chiar golirea de conținut a dreptului la contestație în instanță recunoscut expropriatului nemulțumit de cuantumul despăgubirii, precum și nesocotirea sau lipsirea de orice efect a întregii proceduri legale de soluționare a contestației și a garanțiilor care o însoțesc, dreptul de acces la justiție devenind, în consecință, unul teoretic și iluzoriu.

25. Un argument suplimentar în combaterea tezei interpretării restrictive a textului art. 22 alin. (6) din Legea

nr. 255/2010 este acela că, *reductio ad absurdum*, valoarea reală a imobilelor expropriate din cadrul unei unități administrativ-teritoriale ar fi uniformă, indiferent de caracteristicile proprii ale fiecărui imobil (cu titlu de exemplu, localizare, utilități, servituți, căi de acces, front stradal, modalitate de exploatare propriu-zisă), ceea ce nu poate fi rațional admis.

26. În ceea ce privește pretinsa încălcare a standardelor de calitate a legii cuprinse în art. 1 alin. (5) din Constituție și art. 8 alin. (4) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, se observă că autorii excepției nu dezvoltă o critică propriu-zisă, rezumându-se la simpla enunțare a acestora. Or, în aceste condiții, critica astfel formulată este inadmisibilă, deoarece, așa cum a reținut în mod constant în jurisprudența sa Curtea Constituțională, simpla enumerare a unor dispoziții constituționale sau convenționale nu poate fi considerată o veritabilă critică de neconstituționalitate. Dacă ar proceda la examinarea excepției de neconstituționalitate motivate într-o asemenea manieră eliptică, instanța de control constituțional s-ar substitui autorului acesteia în formularea unor critici de neconstituționalitate, ceea ce ar echivala cu un control efectuat din oficiu, inadmisibil însă, în condițiile în care art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 precizează că „*sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și va fi însoțită de dovezile depuse de părți*” (Decizia nr. 785 din 16 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 646 din 9 septembrie 2011).

27. Având în vedere că, în esență, criticile formulate de autorii prezentei excepții sunt similare cu cele formulate și în cauza soluționată de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 450 din 25 octombrie 2022, precum și faptul că, în intervalul redus de timp scurs de la momentul soluționării, nu pot fi identificate motive de reconsiderare atât a soluțiilor, cât și a motivării care le susțin, Curtea le va menține și în prezenta cauză.

28. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Nicolae Stancu și, respectiv, de Adrian Simionescu în dosarele nr. 3.126/93/2019 și nr. 2.567/93/2020 ale Tribunalului Ilfov — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 22 alin. (6) din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Ilfov — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 20 aprilie 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Cosmin-Marian Văduva

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

ADMINISTRAȚIA NAȚIONALĂ A PENITENCIARELOR

DECIZIE

pentru modificarea Instrucțiunilor privind organizarea muncii persoanelor private de libertate, aprobate prin Decizia directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor nr. 500.165/2017

Luând în considerare dispozițiile art. 173 alin. (6) din Regulamentul de aplicare a Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 157/2016, cu modificările și completările ulterioare,

în vederea implementării unor măsuri dispuse pentru remedierea deficiențelor constatate cu prilejul unor misiuni de control, în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 756/2016 pentru organizarea, funcționarea și atribuțiile Administrației Naționale a Penitenciarelor și pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, cu completările ulterioare, și al art. 4 alin. (2) din Regulamentul de organizare și funcționare a Administrației Naționale a Penitenciarelor, aprobat prin Ordinul ministrului justiției nr. 160/C/2018,

directorul general al Administrației Naționale a Penitenciarelor emite prezenta decizie.

Art. I. — În Instrucțiunile privind organizarea muncii persoanelor private de libertate, aprobate prin Decizia directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor nr. 500.165/2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 904 și 904 bis din 17 noiembrie 2017, cu modificările

și completările ulterioare, anexa nr. 17 se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezenta decizie.

Art. II. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Directorul general al Administrației Naționale a Penitenciarelor,

Dan Halchin

București, 22 august 2023.

Nr. 549.

ANEXĂ
(Anexa nr. 17 la Instrucțiuni)

ADMINISTRAȚIA NAȚIONALĂ A PENITENCIARELOR

Penitenciarul/Centrul Educativ/Centrul de Detenție/Penitenciarul-Spital

Suspendare temporară a folosirii la muncă*

Domnului,
director adjunct pentru siguranța deținerii și regim penitenciar

Aprob./Nu aprob.

Director adjunct pentru siguranța deținerii și regim penitenciar,

.....
(grad profesional, nume și prenume, semnătură)

Motivul suspendării temporare a folosirii la muncă

Vă informez că la data de, persoana privată de libertate,
născută la data de, fiul lui și al, selecționat să desfășoare
activități lucrative în cadrul detașamentului nr., cazat la, ce execută pedeapsa în regim
..... a

Având în vedere cele prezentate și în conformitate cu prevederile art. 17 alin. (1) și (2) din Instrucțiunile privind organizarea muncii persoanelor private de libertate, aprobate prin Decizia directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor nr. 500.165/2017, cu modificările și completările ulterioare, propun să dispuneți suspendarea cu caracter temporar a folosirii la muncă a persoanelor private de libertate și, dacă situația o impune, cazarea la una din camerele din sectorului de deținerere.

Față de cele relatate, rog dispuneți.

Întocmit

.....
(funcție, grad, nume și prenume, semnătură)

* Documentul privind suspendarea temporară a folosirii la muncă va fi predat secretarului Comisiei de selecționare și repartizare la activități lucrative (organizarea muncii) și, după reanalizarea acestuia în cadrul comisiei, materialul va fi arhivat la dosarul individual al persoanei condamnate.

MINISTERUL FAMILIEI, TINERETULUI ȘI EGALITĂȚII DE ȘANSE

ORDIN

pentru modificarea Ghidului specific — Condiții de accesare a fondurilor europene aferente Planului național de redresare și reziliență în cadrul apelului de proiecte PNRR/2022/C13/I1, componenta 13 — Reforme sociale, investiția I1 — Crearea unei rețele de centre de zi pentru copiii expuși riscului de a fi separați de familie, aprobat prin Ordinul ministrului familiei, tineretului și egalității de șanse nr. 20.898/2022

În temeiul prevederilor:

- art. 10 alin. (1), (3) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 22/2022 privind organizarea și funcționarea Ministerului Familiei, Tineretului și Egalității de Șanse, cu modificările și completările ulterioare;
- art. 57 alin. (1), (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere:
 - Referatul nr. 584 din 10.08.2023, emis de Direcția generală implementarea Programului național de redresare și reziliență și alte finanțări;
 - prevederile Regulamentului (UE) 2020/2.094 al Consiliului din 14 decembrie 2020 de instituire a unui instrument de redresare al Uniunii Europene pentru a sprijini redresarea în urma crizei provocate de COVID-19 și ale Regulamentului (UE) 2021/241 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 februarie 2021 de instituire a Mecanismului de redresare și reziliență;
 - prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 124/2021 privind stabilirea cadrului instituțional și financiar pentru gestionarea fondurilor europene alocate României prin Mecanismul de redresare și reziliență, precum și pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 155/2020 privind unele măsuri pentru elaborarea Planului național de redresare și reziliență necesar României pentru accesarea de fonduri externe rambursabile și nerambursabile în cadrul Mecanismului de redresare și reziliență, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 178/2022, cu modificările și completările ulterioare;
 - prevederile Hotărârii Guvernului nr. 209/2022 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 124/2021 privind stabilirea cadrului instituțional și financiar pentru gestionarea fondurilor europene alocate României prin Mecanismul de redresare și reziliență, precum și pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 155/2020 privind unele măsuri pentru elaborarea Planului național de redresare și reziliență necesar României pentru accesarea de fonduri externe rambursabile și nerambursabile în cadrul Mecanismului de redresare și reziliență;
 - prevederile Acordului de finanțare nr. 26.592 din 8.03.2022 privind implementarea reformei și investiției finanțate prin Planul național de redresare și reziliență încheiat între Ministerul Investițiilor și Proiectelor Europene și Ministerul Familiei, Tineretului și Egalității de Șanse, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul familiei, tineretului și egalității de șanse emite următorul ordin:

Art. I. — Ghidul specific — Condiții de accesare a fondurilor europene aferente Planului național de redresare și reziliență în cadrul apelului de proiecte PNRR/2022/C13/I1, componenta 13 — Reforme sociale, investiția I1 — Crearea unei rețele de centre de zi pentru copiii expuși riscului de a fi separați de familie, aprobat prin Ordinul ministrului familiei, tineretului și egalității de șanse nr. 20.898/2022, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1069 și 1069 bis

din 3 noiembrie 2022, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

- **Secțiunea 2.2 se modifică și va avea următorul cuprins:**
„2.2. Perioada de depunere a propunerilor de proiecte
- Termen estimat pentru finalizarea etapei de evaluare: 31 octombrie 2023;
- Termen estimat pentru finalizarea etapei de contractare: 30 noiembrie 2023.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul familiei, tineretului și egalității de șanse,
Natalia-Elena Intotero

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

DECIZIE

pentru aprobarea transferului portofoliului de asigurări de viață de la Societatea SIGNAL IDUNA Asigurări de Viață — S.A. către societatea SIGNAL IDUNA Asigurare Reasigurare — S.A., a fuziunii prin absorbție a societății SIGNAL IDUNA Asigurări de Viață — S.A. de către societatea SIGNAL IDUNA Asigurare Reasigurare — S.A., a modificării actului constitutiv al societății SIGNAL IDUNA Asigurare Reasigurare — S.A., precum și a retragerii, la cerere, a autorizației de funcționare acordate societății SIGNAL IDUNA Asigurări de Viață — S.A. și radierii societății SIGNAL IDUNA Asigurări de Viață — S.A. din Registrul societăților

Autoritatea de Supraveghere Financiară, cu sediul în Splaiul Independenței nr. 15, sectorul 5, București, cod de înregistrare fiscală 31588130, reprezentată legal prin președinte, în temeiul art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile art. 2 alin. (1) lit. b) și ale art. 3 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 8 alin. (9) și (10), art. 21 alin. (5¹) și ale art. 110 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 237/2015 privind autorizarea și supravegherea activității de asigurare și reasigurare, cu modificările și completările ulterioare, ale prevederilor art. 24 alin. (4) din Norma Autorității de Supraveghere Financiară nr. 25/2022 privind autorizarea societăților și desfășurarea activității de asigurare și reasigurare, ale Normei Autorității de Supraveghere Financiară nr. 20/2016 privind autorizarea și monitorizarea societăților de asigurare și reasigurare și ale Normei Autorității de Supraveghere Financiară nr. 28/2015 privind funcționarea asigurătorilor supravegheați conform regimului național, cu modificările și completările ulterioare,

în urma hotărârii Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, adoptată în ședința din data de 9.08.2023, în cadrul căreia a fost analizată Nota privind aprobarea transferului de portofoliu de la SIGNAL IDUNA Asigurări de Viață — S.A. la SIGNAL IDUNA Asigurare Reasigurare — S.A., aprobarea fuziunii prin absorbție, precum și aprobarea modificării actului constitutiv al societății SIGNAL IDUNA Asigurare Reasigurare — S.A. ca urmare a majorării capitalului social și aprobarea retragerii autorizației de funcționare a societății SIGNAL IDUNA Asigurări de Viață — S.A. produse ca efecte ale fuziunii prin absorbție,

Autoritatea de Supraveghere Financiară emite următoarea decizie:

Art. 1. — (1) Se aprobă transferul portofoliului de asigurări de viață de la societatea SIGNAL IDUNA Asigurări de Viață — S.A., cu sediul social în București, str. Gara Herăstrău nr. 2, et. 4, secțiunea 1, birou nr. 2, sector 2, RA-066/16.12.2009, CUI 25569690, J40/6000/19.05.2009, în calitate de cedent, către societatea SIGNAL IDUNA Asigurare Reasigurare — S.A., cu sediul social în București, str. Gara Herăstrău nr. 2, et. 4, secțiunea 1, sector 2, RA-062/11.06.2008, CUI 23545104, J40/5098/19.03.2008, în calitate de cesionar, având în vedere Acordul privind transferul de portofoliu ca efect al fuziunii între SIGNAL IDUNA Asigurări de Viață — S.A. și SIGNAL IDUNA Asigurare Reasigurare — S.A. nr. 1.062 din 3.05.2023, precum și anexa nr. 1 la acesta, proces-verbal referitor la transferul portofoliului societății absorbite SIGNAL IDUNA Asigurări de Viață — S.A. către societatea absorbantă SIGNAL IDUNA Asigurare Reasigurare — S.A.

(2) Se aprobă fuziunea prin absorbție a societății SIGNAL IDUNA Asigurări de Viață — S.A., în calitate de societate absorbită, de către societatea SIGNAL IDUNA Asigurare Reasigurare — S.A., în calitate de societate absorbantă, având în vedere proiectul de fuziune prin absorbție semnat de părți în data de 1.03.2023.

(3) Se aprobă modificarea actului constitutiv al societății SIGNAL IDUNA Asigurare Reasigurare — S.A. ca urmare a majorării capitalului social cu suma de 7.685,65 lei, de la 65.134.785,80 lei la 65.142.471,45 lei, ca rezultat al fuziunii prin absorbție.

(4) Se retrage, la cerere, autorizația de funcționare acordată societății SIGNAL IDUNA Asigurări de Viață — S.A. înregistrată în Registrul societăților cu nr. RA-066/16.12.2009 ca efect al fuziunii prin absorbție. La data emiterii prezentei se radiază societatea SIGNAL IDUNA Asigurări de Viață — S.A. din Registrul societăților, prevăzut la art. 8 alin. (13) din Legea nr. 237/2015 privind autorizarea și supravegherea activității de asigurare și reasigurare, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — Asigurătorul cesionar, SIGNAL IDUNA Asigurare Reasigurare — S.A., are obligația de a transmite contractanților și beneficiarilor contractelor de asigurare transferate informații cu privire la transfer, denumire și adresă. Contractanții astfel notificați au dreptul să denunțe contractele și să solicite restituirea primelor plătite în avans și aferente perioadei de valabilitate neexpirate.

Art. 3. — Societatea SIGNAL IDUNA Asigurare Reasigurare — S.A. are obligația să transmită la Autoritatea de Supraveghere Financiară dovezile înregistrării la Oficiul Național al Registrului Comerțului a majorării capitalului social ca efect al fuziunii prin absorbție și a radierii societății SIGNAL IDUNA Asigurări de Viață — S.A., în cel mult 5 zile lucrătoare de la înregistrare.

Art. 4. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și devine opozabilă terților de la data publicării.

Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Nicu Marcu

București, 21 august 2023.
Nr. 829.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 42

din 29 mai 2023

Dosar nr. 683/1/2023

Gabriela Elena Bogasiu	— vicepreședintele delegat al Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Laura-Mihaela Ivanovici	— președintele Secției I civile
Marian Budă	— președintele Secției a II-a civile
Mariana Constantinescu	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Adina Georgeta Nicolae	— judecător la Secția I civilă
Simona Lala Cristescu	— judecător la Secția I civilă
Denisa Livia Băldean	— judecător la Secția I civilă
Lavinia Dascălu	— judecător la Secția I civilă
Lavinia Curelea	— judecător la Secția I civilă
Carmen Sandu-Necula	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Trănica Teau	— judecător la Secția a II-a civilă
Rodica Zaharia	— judecător la Secția a II-a civilă
Iulia Manuela Cîrnu	— judecător la Secția a II-a civilă
Cosmin Horia Mihăianu	— judecător la Secția a II-a civilă
Andreea Marchidan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adriana Elena Gherasim	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Alina Pohrib	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Decebal Constantin Vlad	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adriana Florina Secrețeanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept competent să judece sesizarea ce formează obiectul Dosarului nr. 683/1/2023 este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023 (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele delegat al Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna Ileana Peligrad, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal în vederea lămuririi următoarelor probleme de drept:

a) dacă, în interpretarea art. 25 teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, se poate considera că dreptul la acordarea indemnizației lunare neimpozabile în cuantum de 30% din salariul mediu brut pe economie este suficient de bine determinat în lipsa elaborării unui regulament sau unor norme metodologice referitoare la condițiile și criteriile de acordare a locuințelor de serviciu pentru personalul silvic;

b) dacă, în interpretarea și aplicarea art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, sintagma „în localitatea în care își desfășoară activitatea” se referă la localitatea în care se află sediul instituției angajatoare sau se raportează la competența teritorială de desfășurare a activității conform atribuțiilor de serviciu, având în vedere că personalul silvic angajat al gărzii forestiere asigură respectarea legislației în domeniul silvic pe raza județului.

5. Magistratul-asistent învederează că, la dosarul cauzei, au fost depuse raportul întocmit de judecătorii-raportori, ce a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, și punctul de vedere din partea părâtei.

6. Președintele completului, doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, constatând că nu mai sunt alte completări, chestiuni de invocat sau întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunilor de drept cu care a fost sesizată, a constatat următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Curtea de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal, prin încheierea de la 21 februarie 2023, a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunile de drept anterior menționate.

8. Cauza a fost înregistrată pe rolul instanței supreme cu nr. 683/1/2023.

II. Normele de drept intern incidente

9. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, cu modificările și completările ulterioare, denumită, în continuare, *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000*:

„Art. 25. — Personalul silvic care nu deține locuință personală în localitatea în care își desfășoară activitatea beneficiază de locuință de serviciu, de protocol sau de intervenție, după caz. În cazul în care acest lucru nu este posibil, personalul silvic beneficiază de o indemnizație lunară neimpozabilă în cuantum de 30% din salariul mediu brut pe economie.”

10. Prezintă relevanță în analiza chestiunii de drept și dispozițiile art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000: „Personalul silvic își poate desfășura activitatea, după caz, în:

a) autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură și de vânătoare, precum și în structurile teritoriale de specialitate ale acesteia;

b) structurile administratorilor fondului forestier proprietate publică a statului și bazele experimentale;

c) ocoalele silvice de regim;

d) structurile silvice de rang superior prevăzute la art. 13 din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

e) structurile de gestionare a faunei cinegetice;

f) administrațiile ariilor naturale protejate;

g) forurile științifice, institutele/unitățile de cercetare științifică, inginerie și dezvoltare tehnologică în silvicultură;

h) unitățile/instituțiile de învățământ care școlarizează în domeniul silvicultură;

i) organizațiile și asociațiile sindicale și profesionale din domeniul silvicultură;

j) unitățile de management al proiectului/unitățile de implementare a proiectului aferente domeniului silvicultură, indiferent de sursa/programul de finanțare;

k) persoanele juridice de drept public care au în proprietate fond forestier;

l) persoanele juridice și fizice atestate/autorizate, în condițiile legii, să desfășoare activități și/sau să presteze servicii în domeniul silvicultură;

m) organizațiile nonguvernamentale care au în obiectul de activitate conservarea și dezvoltarea fondului forestier național și/sau a fondului cinegetic național;

n) unitățile și subunitățile din structurile administratorului fondului forestier proprietate publică a statului care gestionează activitățile de creștere, exploatare și ameliorare și cabalinelor de rasă din patrimoniul statului.”

III. Expunerea succintă a procesului

11. Prin acțiunea înregistrată pe rolul Tribunalului Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal la 26 ianuarie 2022, cu nr. 222/86/2022, reclamantul A a solicitat, în contradictoriu cu pârâta Garda forestieră, obligarea acesteia la plata pe viitor a indemnizației în cuantum de 30% din salariul mediu brut pe economie, prevăzută de art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, și a sumelor cheltuite cu deplasarea către și de la serviciu, respectiv indemnizația în cuantum de 30% din salariul mediu brut pe economie, prevăzută de același act normativ, pentru perioada de la intrarea în vigoare a actului normativ și până la zi, actualizată la data plății cu dobânda legală și cu indicele de inflație, obligarea pârâtei la acordarea unui volum de 6 mc lemn fasonat de foc, anual și gratuit, în conformitate cu prevederile art. 33 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, a diferenței de 1 mc lemn fasonat de foc anual, începând cu anul 2007 și până la zi, și obligarea pârâtei la restituirea sumelor reținute pe statul de plată, ca urmare a acordării anual a unui volum de 5 mc lemn fasonat de foc pentru încălzirea locuinței.

12. Tribunalul Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal, prin Sentința nr. 432 din 9 iunie 2022, a admis în parte acțiunea, a obligat pârâta să plătească reclamantului indemnizația prevăzută de art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, începând cu 17 decembrie 2019, actualizată la data plății, precum și dobânda legală la sumele cuvenite corespunzătoare dreptului salarial recunoscut, calculată începând cu 17 decembrie 2019 și până la data plății efective, și să acorde reclamantului pentru perioada 2019—2021 diferența de 1 mc lemn fasonat de foc anual și a respins, în rest, acțiunea ca nefondată.

13. În motivare, cu privire la problemele de drept ce fac obiectul sesizării, s-a reținut că reclamantul face parte din categoria personalului silvic cu statut de funcționar public, fără a deține locuință personală în localitatea Suceava, unde trebuia să își îndeplinească obligațiile de serviciu.

14. Deși nu este stabilit prin Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, denumită, în continuare, *Legea-cadru nr. 153/2017*, totuși dreptul salarial (indemnizația prevăzută de art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000) este prevăzut prin actul normativ special, care reglementează statutul personalului silvic ce se încadrează în funcția publică, fiind un drept propriu, specific acestei categorii profesionale, neputându-se susține că nu ar exista teme pentru acordarea sa. Omisiunea reglementării sale prin legea generală a salarizării unice nu poate reprezenta un caz de abrogare tacită, întrucât aceste prevederi fac parte din fondul legislației active, dispozițiile invocate de reclamant fiind modificate prin art. I pct. 20 din Legea nr. 234/2019 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, act normativ ulterior salarizării personalului plătit din fonduri bugetare, înscriind voința legiuitorului de recunoaștere în continuare a dreptului.

15. Prin urmare, de vreme ce beneficiul salarial este recunoscut prin lege, iar plata nu este amânată prin existența altor dispoziții legale, reclamantul are dreptul la recunoașterea și acordarea indemnizației, condițiile fiind îndeplinite, refuzul pârâtei exercitându-se abuziv, cu vătămarea dreptului reclamantului.

16. Împotriva acestei sentințe a declarat recurs pârâta, arătând că hotărârea atacată a fost pronunțată cu aplicarea greșită a normelor de drept material care reglementează funcția publică specială, respectiv art. 380 și 382 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, denumită, în continuare, *Codul administrativ*, și art. 1 alin. (3), art. 44 alin. (1), art. 7 lit. m) și art. 42 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017.

17. Astfel, s-a susținut că personalul silvic angajat al Gărzii Forestiere Suceava, inclusiv reclamantul, nu are statut special și nu se încadrează în prevederile art. 380 și 382 din Codul administrativ, unde sunt definite activitățile cu caracter special care implică exercitarea prerogativelor de putere publică și unde se stabilește că, prin statute speciale, se reglementează drepturi, îndatoriri, incompatibilități specifice și categoriile de personal bugetar cărora nu li se aplică prevederile privind funcționarii publici.

18. Actele normative al căror obiect de reglementare îl reprezintă regimul silvic și statutul personalului silvic nu întrunesc condițiile impuse de legiuitor și nu pot fi considerate legi speciale în domeniul drepturilor salariale sau conexe acestora.

19. Totodată, condiția substanțială de acordare a indemnizației, respectiv desfășurarea activității într-o localitate unde solicitantul nu deține locuință personală și nu beneficiază de locuință de serviciu, de protocol sau de intervenție, nu este îndeplinită, limitele fizice în care își desfășoară activitatea reclamantul fiind cele ale județului Suceava, județ în care reclamantul deține locuință personală.

20. Acordarea acestor drepturi personalului silvic, pe lângă faptul că ar încălca prevederile și principiile pe care se bazează sistemul de salarizare bugetar, conduce și la depășirea limitei maxime a sporurilor prevăzute de lege, încălcare care se sancționează cu atragerea răspunderii disciplinare sau patrimoniale a persoanelor vinovate.

21. În cadrul soluționării recursului, s-a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunile de drept ce fac obiectul prezentei sesizări și suspendarea judecării cauzei.

IV. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

22. În speță, dificultatea de interpretare vizează dispozițiile art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 234/2019, conform cărora „Personalul silvic care nu deține locuință personală în localitatea în care își desfășoară activitatea beneficiază de locuință de serviciu, de protocol sau de intervenție, după caz. În cazul în care acest lucru nu este posibil, personalul silvic beneficiază de o indemnizație lunară neimpozabilă în cuantum de 30% din salariul mediu brut pe economie”.

23. Sesizarea a fost pusă în discuție din oficiu cu prilejul soluționării mai multor dosare aflate în recurs pe rolul Curții de Apel Suceava, ce se înscriu într-o serie de litigii ivite între părțile și angajații săi.

24. Însă, sub acest aspect, urmează a fi avute în vedere limitele investiției instanțelor judecătorești care, în cauzele soluționate anterior, au fost sesizate pentru a se pronunța asupra unor aspecte diferite de cele care creează dificultățile prezente de interpretare a legii.

25. În primele dosare înregistrate pe rolul Tribunalului Suceava, pârâta s-a apărat sumar, invocând, în esență, argumente extrinseci dispoziției legale. S-a motivat că art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 nu este în vigoare, fiind abrogat tacit sau a devenit inaplicabil conform Legii-cadru nr. 153/2017 și Codului administrativ, că nu există sume alocate de la bugetul de stat cu afectarea pretinsă, iar instituția nu dispune de surse proprii de finanțare pentru a suporta alte cheltuieli cu personalul în afara celor prevăzute de Legea-cadru nr. 153/2017, că personalul gărzii forestiere nu are atribuții de pază și nu este personal silvic cu statut special pentru a putea beneficia de dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2000.

26. Aceste apărări au fost examinate și înlăturate de instanțele de recurs, fiind confirmate soluțiile definitive de admitere pronunțate de tribunal.

27. Așadar, art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 și aplicarea sa personalului silvic din cadrul gărzii forestiere a primit dezlegare prin hotărâri judecătorești definitive, jurisprudența identificată fiind clară și convergentă.

28. Prin urmare, deși pârâta-recurentă, în plus față de cele puse în discuție din oficiu, a propus suplimentarea sesizării adresate instanței supreme cu întrebări vizând argumentele expuse anterior, Curtea de Apel Suceava a considerat că nu poate fi reținută o dificultate deosebită de interpretare a chestiunilor care au primit dezlegare în jurisprudență, rămânând în discuție doar argumentele noi invocate de recurentă în dosarele ce au urmat.

29. Astfel, s-a susținut că scopul principal al postului este corespunzător atribuției principale de asigurare a respectării legislației în domeniul silvic pe raza competenței teritoriale a instituției, motiv pentru care art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 trebuie interpretat prin corelare cu limitele fizice ale județului Suceava, unde reclamantul deține locuințe personale în care domiciliază de mai mulți ani.

30. Mai mult, s-a mai arătat că modul de executare a raportului de serviciu este circumscris fișei postului, fiind situații în care atribuțiile de serviciu se desfășoară, conform dispozițiilor primite de la șeful ierarhic superior, nu numai pe raza județului, ci pe întreaga rază administrativă a Gărzii Forestiere Suceava — județele Suceava, Neamț, Botoșani, Iași și Bacău.

31. Distinct, s-a motivat lipsa unui reglementări interne la nivelul celor nouă gărzii forestiere care funcționează la nivel național privind condițiile de acordare a locuinței de serviciu sau a indemnizației lunare neimpozabile în cuantum de 30% (cu mențiunea că niciuna dintre acestea nu a acordat dreptul prevăzut la art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului

nr. 59/2000), iar în subsidiar s-a arătat că instituția nu are locuințe de serviciu și în situația deplasării în teren se beneficiază de decontarea cheltuielilor de deplasare, cazare și diurnă în condițiile Hotărârii Guvernului nr. 714/2018 privind drepturile și obligațiile personalului autorităților și instituțiilor publice pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării în interesul serviciului.

32. Or, tocmai aceste apărări vizând conținutul intrinsec al art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 au determinat instanța să pună în discuție sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, considerând că sunt întrunite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, după cum se va arăta în continuare.

33. Sesizarea a fost pusă în discuție din oficiu în cursul judecării recursului formulat împotriva Sentinței nr. 432 din 9 iunie 2022, completul de judecată fiind investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță.

34. Soluționarea cauzei depinde de dezlegarea chestiunii de drept, fiind disputate caracterul suficient de determinat al dreptului prevăzut de art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 și condițiile de acordare a acestuia.

35. Este îndeplinită și condiția de noutate a problemei de drept din moment ce se solicită interpretarea art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 234/2019, intervenție legislativă relativ recentă, ulterioră adoptării Legii-cadru nr. 153/2017 și Codului administrativ.

36. Totodată, știut fiind că noutatea unei chestiuni se pierde pe măsură ce problema de drept a primit o dezlegare din partea instanțelor, concretizată într-o practică judiciară consacrată, instanța de trimitere observă că, deși sunt pronunțate hotărâri judecătorești ale Curții de Apel Suceava, dar și ale altor curți de apel (s-au identificat Decizia nr. 856/2021, pronunțată de Curtea de Apel Brașov, Decizia nr. 3/2022, pronunțată de Curtea de Apel Cluj, Decizia nr. 929/2021, pronunțată de Curtea de Apel Cluj, Decizia nr. 1.161/2021, pronunțată de Curtea de Apel Cluj, Decizia nr. 83/2021, pronunțată de Curtea de Apel Cluj, Decizia nr. 1.108/2022, pronunțată de Curtea de Apel Galați, Decizia nr. 1.248/2022, pronunțată de Curtea de Apel Galați), acestea nu analizează problemele de drept susceptibile de interpretare.

37. Nefiind dată o orientare consacrată a jurisprudenței asupra problemei care interesează, intervenția Înaltei Curți de Casație și Justiție prin dezlegarea chestiunii de drept poate preîntâmpina apariția unei practici neunitare, fiind astfel respectată finalitatea instituției hotărârii prealabile.

38. În final, chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită nu a mai făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici nu este obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

V. Punctul de vedere al instanței de trimitere

39. Art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 a fost modificat radical, mai întâi prin faptul că legea nu mai face nicio distincție între diferitele categorii de personal silvic ca beneficiare ale dreptului.

40. Dacă în forma anterioară legea se referea la locuința de intervenție și la personalul silvic de teren, prin intrarea în vigoare a Legii nr. 234/2019, sfera destinatarilor s-a extins considerabil prin trimiterea generală la personalul silvic, precum și la toate categoriile de locuințe care pot fi puse la dispoziție în temeiul raportului de serviciu.

41. În al doilea rând, nu se mai prevede scutirea de chirie pentru locuințele de intervenție, ci se recunoaște, cu titlu general, dreptul la beneficiul locuinței de serviciu, de protocol sau de intervenție pentru ipoteza în care personalul silvic nu deține locuință personală în localitatea în care își desfășoară activitatea. Separat de aceasta, modificarea operează și cu un drept alternativ pentru ipoteza în care personalul silvic nu poate,

din diverse motive, să beneficieze de locuință de serviciu, de protocol sau de intervenție, caz în care se acordă o indemnizație lunară neimpozabilă în cuantum de 30% din salariul mediu brut pe economie.

42. În opinia instanței de sesizare, interpretarea art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 234/2019, este dificilă raportat la situația personalului silvic din cadrul gărzilor forestiere, ținând seama de organizarea și competențele specifice acestora de la data adoptării Legii nr. 234/2019 până la zi.

43. Astfel, potrivit dispozițiilor Hotărârii Guvernului nr. 743/2015 privind organizarea și funcționarea Gărzilor forestiere și Ordinului ministrului mediului, apelor și pădurilor nr. 456/2016 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare al Gărzilor forestiere, gărzile desfășurau, prin personalul tehnic de specialitate în domeniul silvicultură, activități de inspecție, control și monitorizare referitoare la regimul silvic și cinegetic, pe raza județelor arondate.

44. Prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/2015 privind înființarea Gărzilor forestiere au fost înființate 9 gărzi forestiere, printre care și Garda Forestieră Suceava, cu sediul în municipiul Suceava și cu competențe în județele arondate: Suceava, Bacău, Botoșani, Iași, Neamț.

45. Organizatoric, fiecare gardă avea în structură, din perspectiva care prezintă relevanță, Direcția de implementare și avizare și Direcția de control al regimului silvic și cinegetic, unde era încadrat personal silvic cu atribuții de inspecție, control și implementare, iar în județele în care nu se afla sediul gărzii funcționau structuri fără personalitate juridică, organizate la nivel de compartiment/birou/serviciu.

46. Legislația privind organizarea și funcționarea gărzilor forestiere a fost recent abrogată, fără ca noile reglementări să aducă modificări substanțiale raportat la chestiunile care privesc dezlegarea problemei de drept.

47. Prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2021 a fost înființată Garda Forestieră Națională, cu nouă gărzi forestiere în subordine, la nr. crt. 8 din anexă fiind indicată Garda Forestieră Suceava, cu sediul în municipiul Suceava, județe arondate Bacău, Botoșani, Iași, Neamț, Suceava și 124 de posturi de personal silvic.

48. Conform art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2021, la data intrării în vigoare a acesteia a fost abrogată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/2015, iar până la intrarea în vigoare a Hotărârii Guvernului nr. 46/2023, prevăzută la art. 1 alin. (3), au continuat să se aplice prevederile Hotărârii Guvernului nr. 743/2015.

49. În temeiul art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2021 a fost adoptată Hotărârea Guvernului nr. 46/2023 privind organizarea, funcționarea și repartizarea numărului de posturi pentru Garda Forestieră Națională și gărzile forestiere.

50. Conform art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2021, Garda Forestieră Națională are în subordine gărzile forestiere prevăzute în anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2021, instituții publice cu personalitate juridică, finanțate integral de la bugetul de stat, cu atribuții în implementarea, monitorizarea și controlul aplicării regimului silvic în fondul forestier național și în vegetația forestieră din afara fondului forestier național și cu atribuții în implementarea, monitorizarea și controlul activității cinegetice la nivel teritorial.

51. Totodată, potrivit art. 4 alin. (3) și (4) din același act normativ, statul de funcții și structura organizatorică ale gărzilor forestiere se aprobă prin ordin al conducătorului autorității

publice centrale care răspunde de silvicultură în termen de minimum 30 de zile de la data intrării în vigoare a hotărârii, iar în subordinea gărzilor, la nivel județean, funcționează structuri fără personalitate juridică.

52. Prin urmare, atât în temeiul legislației anterioare, cât și al noilor reglementări, gărzile forestiere exercită prin personal tehnic de specialitate în domeniul silviculturii atribuții de inspecție, control și monitorizare pe raza competenței administrative a gărzii, cu precizarea că, pentru județele arondate, activitățile se execută, în principal, de personalul din structurile teritoriale.

53. În acest context se conturează prima problemă de drept care se impune a fi dezlegată, în condițiile în care legislația primară este deficitară în informații privind condițiile de acordare a locuinței de serviciu pentru personalul care nu desfășoară activitatea de serviciu preponderent în cadrul unei anumite localități, ci pe raza tuturor localităților dintr-un județ, cu precădere în zonele montane, împădurite.

54. În aceste condiții, cum art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 reglementează o indemnizație care nu este corelată unei cheltuieli sau majorări de atribuții și cum Hotărârea Guvernului nr. 714/2018 oferă remedii pentru deplasarea pe raza județului, în opinia instanței de trimitere se impune clarificarea dispoziției legale prin elaborarea unei legislații secundare, care să permită stabilirea, în concret, față de specificul activității desfășurate, a condițiilor și criteriilor de acordare a locuințelor de serviciu pentru personalul silvic din cadrul gărzilor forestiere și, pe cale de consecință, a acordării indemnizației lunare neimpozabile în cuantum de 30% din salariul mediu brut pe economie.

55. Referitor la chestiunea subsecventă, personalul silvic, deși angajat în cadrul gărzii forestiere ce are sediul în unul dintre cele nouă municipii indicate în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2021, exercită atribuții de inspecție, control și monitorizare a fondului silvic și cinegetic pe raza tuturor localităților din județ sau, ca excepție, și din raza județelor arondate, prin dispoziție a superiorului ierarhic.

56. În situația generală, dificultatea intervine în a stabili dacă sintagma „în localitatea în care își desfășoară activitatea” se referă la localitatea în care se află sediul instituției sau se raportează la competența teritorială de desfășurare a activității conform atribuțiilor de serviciu.

57. Instanța de trimitere înclină să considere că textul legal ar trebui interpretat că se referă, în lipsa probării îndeplinirii activităților preponderent la sediul administrativ al gărzii, la întinderea teritorială în care se execută sarcinile de serviciu, nefiind justificată corelarea dreptului exclusiv cu localitatea în care se află clădirea instituției. De altfel, tocmai specificul muncii, ce impune deplasarea pe raza județului, a și creat premisa locuirii îndelungate în afara reședinței de județ.

58. În soluția contrară, interpretând gramatical sintagma în discuție, se poate admite că localitatea avută în vedere de lege este localitatea în care se află sediul instituției angajatoare, iar acordarea indemnizației, independent de existența unei chirii decontabile, reprezintă o compensație pentru condițiile de îndeplinire a muncii și importanța deosebită a atribuțiilor de combatere a tăierilor ilegale și de monitorizare a trasabilității materialelor lemnoase.

VI. Punctul de vedere al părților

59. Reclamantul A a arătat că nu se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea dezlegării unor chestiuni de drept legate de interpretarea și aplicarea art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, deoarece există practică judiciară stabilită la nivelul Curții de Apel Suceava privind acordarea acestui drept pentru alți salariați ai instituției.

60. Pârâta a apreciat oportună sesizarea instanței supreme.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

61. În punctele de vedere și jurisprudența înaintate de curțile de apel, cu privire la prima întrebare, într-o orientare s-a arătat că dreptul la acordarea indemnizației lunare neimpozabile în cuantum de 30% din salariul mediu brut pe economie este suficient de bine conturat, chiar în lipsa elaborării unui regulament sau unor norme metodologice referitoare la condițiile și criteriile de acordare a locuințelor de serviciu pentru personalul silvic, împrejurarea că nu există norme detaliate de aplicare neprezentând relevanță în cauză, având în vedere faptul că legea nu instituie o atare condiție pentru acordarea dreptului solicitat.

62. S-a reținut că nu se poate susține întemeiat că legislația primară este deficitară în informații privind condițiile de acordare a locuinței de serviciu pentru personalul care nu desfășoară activitatea de serviciu preponderent în cadrul unei anumite localități, ci desfășoară atribuții de inspecție, control și monitorizare a fondului silvic și cinegetic pe raza tuturor localităților dintr-un județ, cu precădere în zonele montane, împădurite, în lipsa unei legislații secundare, care să permită stabilirea în concret, față de specificul activității desfășurate, a condițiilor și criteriilor de acordare a locuințelor de serviciu pentru personalul silvic din cadrul gărzilor forestiere și, pe cale de consecință, a acordării indemnizației lunare neimpozabile în cuantum de 30% din salariul mediu brut pe economie.

63. S-a observat că dreptul salarial este prevăzut prin actul normativ care reglementează statutul special al personalului silvic, fiind un drept specific acestui tip de personal, neputându-se susține că nu ar exista teme pentru acordarea sa în lipsa unor norme de aplicare sau anumite necorelări legislative.

64. Totodată, s-a arătat că, deși dreptul solicitat de către reclamant nu este stabilit prin Legea-cadru nr. 153/2017, acesta este prevăzut prin actul normativ special care reglementează statutul special al personalului silvic ce se încadrează în funcția publică, fiind un drept propriu acestui tip de personal, neputându-se susține că nu ar exista teme pentru acordarea sa, iar omisiunea reglementării sale prin legea generală a salarizării unice nu ar putea reprezenta un caz de abrogare tacită a art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, întrucât aceste prevederi fac parte din fondul legislației active.

65. Astfel, dispozițiile invocate de către reclamant în susținerea cererii sale au fost modificate prin articolul I pct. 20 din Legea nr. 234/2019, lege ulterioară celei privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, confirmând voința legiuitorului de recunoaștere a dreptului solicitat.

66. În consecință, s-a înlăturat apărarea conform căreia drepturile personalului silvic se pot acorda doar dacă au fost expres nominalizate în cuprinsul Legii-cadru nr. 153/2017, cât timp legiuitorul însuși a înțeles să reglementeze un atare drept, prin introducerea lui în conținutul unei legi speciale în anul 2019, ulterioară legii generale de salarizare.

67. Acest punct de vedere a fost împărtășit de Curtea de Apel Brașov, Tribunalul Covasna, Tribunalul Giurgiu — Secția civilă, Tribunalul Ialomița, Curtea de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Craiova, Curtea de Apel Galați, Curtea de Apel Pitești, Tribunalul Vrancea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Tribunalul Vâlcea — Secția a II-a civilă, Curtea de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal.

68. Într-o a doua orientare s-a apreciat că se impune clarificarea dispoziției legale prin elaborarea unei legislații secundare, care să permită stabilirea, în concret, față de specificul activității desfășurate, a condițiilor și criteriilor de acordare a locuințelor de serviciu pentru personalul silvic din cadrul gărzilor forestiere și, pe cale de consecință, a acordării

indemnizației lunare neimpozabile în cuantum de 30% din salariul mediu brut pe economie, legislația primară fiind deficitară în informații privind condițiile de acordare a locuinței de serviciu pentru personalul care nu desfășoară activitatea de serviciu preponderent în cadrul unei anumite localități, iar art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 reglementează o indemnizație care nu este corelată unei cheltuieli sau majorări de atribuții.

69. În acest sens s-au exprimat Curtea de Apel București — Secția a X-a contencios administrativ și fiscal și pentru achiziții publice, Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal, Tribunalul Ilfov și Tribunalul Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și de contencios administrativ.

70. Referitor la cea de-a doua întrebare s-au conturat următoarele orientări:

— sintagma „în localitatea în care își desfășoară activitatea” se raportează la localitatea în care se află sediul instituției angajatoare — Tribunalul Covasna, Curtea de apel Craiova;

— textul legal trebuie interpretat în sensul că se referă, în lipsa probării îndeplinirii activităților preponderent la sediul administrativ al gărzii, la întinderea teritorială în care se execută sarcinile de serviciu, nefiind justificată corelarea dreptului exclusiv cu localitatea în care se află clădirea instituției; de altfel, tocmai specificul muncii și modul în care este organizată Garda Forestieră Națională, ce impun deplasarea pe raza județului, au și creat premisa locuirii îndelungate în afara reședinței de județ. De altfel, textul de lege care face referire la „localitatea în care își desfășoară activitatea” se raportează la competența teritorială de desfășurare a activității și nu neapărat la localitatea în care se află sediul instituției angajatoare.

S-a considerat că o interpretare contrară ar genera o situație de inechitate, nejustificată obiectiv și rezonabil, acordarea acestor drepturi fiind făcută în considerarea tocmai a specificului muncii, ce impune deplasarea, pe raza județului, a personalului cu atribuții în implementarea, monitorizarea și controlul aplicării regimului silvic în fondul forestier național și în vegetația forestieră din afara fondului forestier național și cu atribuții în implementarea, monitorizarea și controlul activității cinegetice la nivel teritorial, acest punct de vedere fiind împărtășit de Curtea de Apel București — Secția a X-a contencios administrativ și fiscal și pentru achiziții publice, Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal, Tribunalul Ialomița, Tribunalul Ilfov, Tribunalul Vrancea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Galați;

— sintagma „în localitatea în care își desfășoară activitatea” se referă la localitatea în care își desfășoară efectiv activitatea salariatul, unde prestează munca ce îi revine conform obligațiilor contractuale și unde acesta nu deține locuință. Numai în ipoteza în care angajatul locuiește în localitatea în care se află locul său de muncă și nu are o locuință în această localitate se justifică incidența normei legale reglementate la art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, iar nu și în alte situații — Tribunalul Giurgiu, Tribunalul Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și de contencios administrativ.

71. Curțile de Apel Alba Iulia, Bacău, Constanța, Oradea, Ploiești, Târgu Mureș, Timișoara nu au înaintat nicio hotărâre judecătorească și nu au formulat niciun punct de vedere cu privire la problema de drept ce face obiectul prezentei sesizări.

72. Ministerul Public a arătat că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu se verifică, în prezent, practică judiciară, în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul prezentei sesizări.

VIII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Curții Constituționale

73. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, prin Decizia nr. 7 din 12 aprilie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 590 din 11 iunie 2021, a admis recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Alba Iulia și, în consecință, a stabilit că, în interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 120 alin. (5) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, republicată, cu modificările și completările ulterioare, personalul silvic la care fac referire aceste dispoziții beneficiază de un spor de risc de 25% din salariul de bază, în absența elaborării normelor, regulamentelor, instrucțiunilor și ghidurilor de bune practici, conform prevederilor art. 115 alin. (1) din aceeași lege.

74. Prin Decizia nr. 72 din 11 octombrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.158 din 6 decembrie 2021, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 18.070/3/2020 și, în consecință, a stabilit că, în interpretarea dispozițiilor art. 120 alin. (4) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, personalul silvic nu beneficiază de indemnizația de grad profesional în absența elaborării unor acte normative care să reglementeze modalitatea de stabilire, în concret, a acestui drept salarial.

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

75. Prin raportul întocmit, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile de dezlegare a unor chestiuni de drept, astfel încât se impune respingerea ca inadmisibilă a sesizării, iar pe fondul sesizării s-a arătat că, în interpretarea art. 25 teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, dreptul la acordarea indemnizației lunare neimpozabile în cuantum de 30% din salariul mediu brut pe economie este suficient de bine determinat în lipsa elaborării unui regulament sau unor norme metodologice referitoare la condițiile și criteriile de acordare a locuințelor de serviciu pentru personalul silvic și, în interpretarea și aplicarea art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, sintagma „în localitatea în care își desfășoară activitatea” se referă la localitatea în care se află sediul structurii organizatorice din cadrul instituției angajatoare nominalizate ca loc de muncă.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

76. Potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

77. Din cuprinsul acestei prevederi legale rezultă următoarele condiții de admisibilitate a sesizării, ce se constată a fi îndeplinite în cauză:

— existența unei chestiuni de drept care să fie ridicată în cursul judecății în fața unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;

— chestiunea de drept să fie nouă;

— chestiunea de drept să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, iar Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat deja asupra problemei de drept printr-o hotărâre obligatorie pentru toate instanțele;

— chestiunea de drept să fie esențială, în sensul că de lămurirea ei depinde soluționarea pe fond a cauzei.

78. În speță, sesizarea a fost formulată de un complet al unei curți de apel investit cu soluționarea pricinii în ultimă instanță, potrivit dispozițiilor art. 10 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

79. În ceea ce privește noutatea problemei de drept se constată că se solicită interpretarea unui text de lege introdus prin Legea nr. 234/2019, care a modificat art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000.

80. De asemenea, se constată că problema de drept ce se solicită a fi dezlegată nu face și nu a făcut obiectul unei hotărâri prealabile sau al unui recurs în interesul legii.

81. Referitor la caracterul esențial al chestiunii de drept, instanța de trimitere a justificat necesitatea formulării întrebărilor arătând că modalitatea de aplicare a textului de lege personalului silvic al gârzii forestiere este neclară, atât din perspectiva cuantificării dreptului, cât și determinat de specificul muncii, întrucât sarcinile de serviciu constând în activități de inspecție, control și monitorizare a fondului silvic și cinegetic nu sunt exercitate preponderant în localitatea unde se află sediul instituției, ci pe raza competenței teritoriale a instituției.

82. Din această perspectivă se poate considera ca fiind îndeplinită și condiția privind caracterul esențial al întrebărilor, respectiv ca dezlegarea pricinii să depindă de posibilitatea aplicării directe a normei legale și de interpretarea sintagmei „în localitatea în care își desfășoară activitatea”, criteriile necesare pentru stabilirea dreptului patrimonial pretins de angajat în cauză.

83. Întrebarea este justificată de faptul că noua formă a textului de lege „*Personalul silvic care nu deține locuință personală în localitatea în care își desfășoară activitatea beneficiază de locuință de serviciu, de protocol sau de intervenție, după caz. În cazul în care acest lucru nu este posibil, personalul silvic beneficiază de o indemnizație lunară neimpozabilă în cuantum de 30% din salariul mediu brut pe economie.*” înlocuiește reglementarea anterioară, cu un domeniu de aplicabilitate mult mai restrâns, potrivit căreia „*Pădurarii, brigadierii silvici, șefii de district sau ajutorii șefilor de district, care locuiesc în locuințe de intervenție, nu plătesc chirie atât timp cât sunt angajați ai unității silvice care deține aceste locuințe*”.

84. Sub un prim aspect, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept urmează să clarifice dacă dreptul la acordarea indemnizației lunare neimpozabile în cuantum de 30% din salariul mediu brut pe economie este suficient de bine determinat în lipsa elaborării unui regulament sau unor norme metodologice referitoare la condițiile și criteriile de acordare a locuințelor de serviciu pentru personalul silvic.

85. În acest sens, se reține că, în aceeași materie, a drepturilor cuvenite personalului silvic, chestiunea existenței unui drept patrimonial suficient de bine caracterizat, în absența unor norme infralegale care să vizeze condițiile și criteriile de acordare, a fost analizată de Înalta Curte de Casație și Justiție care s-a pronunțat, în jurisprudența de unificare a practicii judiciare, stabilind care sunt criteriile de determinare a conținutului dreptului.

86. Astfel, analizând coroborat interpretarea dată prin deciziile nr. 7 din 12 aprilie 2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, și nr. 72 din 11 octombrie 2021 a Înaltei Curți de Casație și

Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, rezultă că acele norme care conțin dispoziții ce reglementează sfera beneficiarilor și modalitatea de stabilire, în concret, a dreptului, mai exact posibilitatea cuantificării acestuia, se aplică direct, în absența elaborării unor acte normative, regulamente, instrucțiuni sau ghiduri de bune practici.

87. Rezultă că, în absența elaborării unor norme de aplicare, se pot valorifica direct prin aplicarea textului de lege acele drepturi care prevăd sfera beneficiarilor și au un *quantum determinat* și nu se pot acorda acele drepturi virtuale, care au nevoie de acte normative care să reglementeze modalitatea de stabilire.

88. În ceea ce privește sfera beneficiarilor se reține în prezenta cauză că, potrivit dispozițiilor art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 234/2019:

„În funcție de modul prin care se stabilește raportul de muncă, *personalul silvic* se diferențiază în următoarele categorii:

a) personal silvic cu statut de funcționar public — personalul silvic numit în funcție printr-un act administrativ și care se află într-un raport de serviciu cu autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură sau cu autoritatea publică centrală care răspunde de vânătoare sau cu structurile teritoriale de specialitate ale acestora, cu alte autorități și instituții publice centrale sau cu structurile teritoriale ale acestora; personalul silvic ales sau numit într-o funcție de demnitate publică;

b) personal silvic angajat cu contract individual de muncă — personalul silvic care își desfășoară activitatea în baza unui contract individual de muncă, încheiat în condițiile Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sau în baza unui contract de mandat, încheiat în condițiile legii;

c) personal didactic — personal silvic care își desfășoară activitatea în baza prevederilor Legii educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare.”

89. Garda forestieră consideră că, spre deosebire de alte categorii de salariați, cum sunt cele care asigură paza pădurilor, funcționarii publici, angajați în cadrul structurilor sale centrale și locale, nu beneficiază de un statut special care să le confere astfel de drepturi și că nu deține în patrimoniu locuințe de tipul celor menționate în lege pentru a le repartiza angajaților săi, optând pentru o interpretare restrictivă a sferei de aplicare în privința destinatarilor normei, care însă este lipsită de fundament legal.

90. Se are în vedere faptul că art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 nu distinge între activități și funcții în cadrul categoriei profesionale a personalului silvic, astfel cum este definită de art. 4 alin. (1) din actul normativ anterior menționat, în forma modificată prin Legea nr. 234/2019, și, mai mult, potrivit expunerii de motive a Legii nr. 234/2019, modificarea Statutului personalului silvic urmărește „formarea unui corp silvic a cărui activitate să fie ghidată de un sistem unitar de drepturi și îndatoriri”.

91. Rezultă că toate persoanele care dețin statutul de personal silvic au calitatea de potențiali destinatari ai normei, dacă îndeplinesc criteriul de a nu deține locuință personală în localitatea în care își desfășoară activitatea, fiind extinsă de către legiuitor aria reglementării anterioare ce viza atribuirea unei locuințe de intervenție sau decontarea chiriei unor categorii determinate de personal silvic ce exercitau paza pădurilor.

92. În ceea ce privește cuantumul indemnizației, acesta este stabilit procentual și se poate calcula în baza unui algoritm foarte clar al legii, astfel că norma nu prezintă un caracter susceptibil de interpretări diferite care să necesite elaborarea unei metodologii de punere în aplicare.

93. Eventuala lipsă de previzibilitate a normei izvorâte dintr-o interpretare istorică a textului de lege sau sistematică (coroborat cu existența sau nu în patrimoniul persoanei juridice a acestui tip de locuințe) excedează atribuțiilor instanțelor de judecată, fiind, eventual, o chestiune de analizat în contenciosul constituțional. Instanțele judecătorești nu pot refuza judecata pe motiv că legea este neclară, câtă vreme pot aplica textul de lege printr-o interpretare literală a acestuia, preluând raționamentele din jurisprudența de unificare, menționată anterior, a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

94. Așadar, în privința primei întrebări, se constată că dreptul la acordarea indemnizației lunare neimpozabile în cuantum de 30% din salariul mediu brut pe economie este suficient de bine determinat în lipsa elaborării unui regulament sau unor norme metodologice referitoare la condițiile și criteriile de acordare a locuințelor de serviciu pentru personalul silvic, întrucât legea stabilește de o manieră neechivocă sfera destinatarilor și cuantumul acestuia.

95. Prin cea de-a doua întrebare a instanței de trimitere se solicită a se lămurii dacă textul de lege „în localitatea în care își desfășoară activitatea” se referă la localitatea în care se află sediul instituției angajatoare sau la localitățile aflate în competența teritorială de desfășurare a activității, conform atribuțiilor de serviciu (inspecție, control și monitorizare a fondului silvic și cinegetic), având în vedere că personalul silvic angajat al gărzii forestiere asigură respectarea legislației în domeniul silvic pe o rază teritorială extinsă la județul, respectiv regiunea aflat(ă) în aria de competență a angajatorului.

96. Sintagma „în localitatea în care își desfășoară activitatea” este inserată în norma care dispune în sensul că „personalul silvic care nu deține locuință personală în localitatea în care își desfășoară activitatea beneficiază de locuință de serviciu, de protocol sau de intervenție, după caz”.

97. Definiția juridică a locuinței, precum și criteriile legale pentru clasificarea locuințelor menționate în conținutul textului de lege analizat sunt prevăzute în Legea locuinței nr. 114/1996. Astfel, potrivit dispozițiilor art. 2 din acest act normativ:

— *locuința de serviciu* reprezintă locuința destinată funcționarilor publici, angajaților unor instituții sau agenți economici, acordată în condițiile contractului de muncă, potrivit prevederilor legale [lit. d)];

— *locuința de intervenție* reprezintă locuința destinată cazării personalului unităților economice sau bugetare, care, prin contractul de muncă, îndeplinește activități sau funcții ce necesită prezența permanentă sau în caz de urgență în cadrul unităților economice [lit. e)];

— *locuința de protocol* reprezintă locuința destinată utilizării de către persoanele care sunt alese sau numite în unele funcții ori demnități publice, exclusiv pe durata exercitării acestora [lit. g)].

98. Este de reținut, printr-o interpretare sistematică a legii, că în art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 se regăsește sintagma „a-și desfășura activitatea” în cuprinsul normei juridice care indică locurile în care personalul silvic își poate desfășura activitatea și care nu constituie în mod necesar sediile sociale ale angajatorilor cu care se încheie raporturile juridice de muncă/de serviciu, ci și sedii secundare, administrative, structuri organizatorice fără personalitate juridică, locații indicate în contractul de muncă sau actul de numire, în cazul funcționarilor publici, ca loc al desfășurării activității în cadrul persoanei juridice angajatoare.

99. Coroborând dispozițiile art. 2 cu cele ale art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 se observă că legiuitorul a intenționat să compenseze efortul suplimentar al unui angajat care nu își desfășoară activitatea în localitatea de

domiciliu, fiind astfel obligat să se deplaseze, în vederea derulării raportului de muncă/serviciu, între localitatea unde locuiește și locul de muncă indicat în contractul de muncă sau în actul de numire, raportat la felul muncii acestuia.

100. Prin urmare, norma reglementată de art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 nu este aplicabilă salariatului căruia executarea raportului de serviciu însuși îi impune efectuarea de deplasări către anumite destinații sau pe o arie geografică bine determinată, ci acelor salariați care locuiesc într-o altă localitate decât în cea în care se află structura teritorială a angajatorului indicată în actul juridic ce îi reglementează raportul de muncă/de serviciu ca fiind locul muncii (sediul social sau doar un sediu administrativ al acestuia), pentru că acest tip de indemnizație vizează doar compensarea efortului suplimentar reprezentat de deplasarea zilnică la sediul central sau al structurii locale a angajatorului în vederea începerii derulării raportului de muncă și nu include cazul deplasărilor în scopul executării propriu-zise a raportului de muncă.

101. Această din urmă formă de deplasare poate fi acoperită de un alt tip de normă, de forma unei clauze de mobilitate, echivalente celei reglementate în art. 25 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii „*Prin clauza de mobilitate părțile în contractul individual de muncă stabilesc că, în considerarea specificului muncii, executarea obligațiilor de serviciu de către salariat nu se realizează într-un loc stabil de muncă. În acest*

caz salariatul beneficiază de prestații suplimentare în bani sau în natură.”, și este indemnizată sub forma decontării cheltuielilor de deplasare sau acordării unei diurne conform Hotărârii Guvernului nr. 714/2018 privind drepturile și obligațiile personalului autorităților și instituțiilor publice pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării în interesul serviciului care reglementează indemnizarea și decontarea cheltuielilor de transport pentru acest tip de deplasări.

102. Cum obligația de indemnizare se acordă exclusiv în situația în care angajatorul nu poate oferi o locuință, este evident faptul că aceste obligații alternative au ca premisă împrejurarea că salariatul nu locuiește în localitatea în care se află structura organizatorică a angajatorului ce constituie și locul său de muncă și nu situația în care nu există un loc de muncă fix, activitatea presupunând deplasarea continuă în aria teritorială de competență a angajatorului, caz în care obligația principală ar fi imposibil de executat.

103. Prin urmare, interpretarea logică și sistematică a normelor aplicate raportului juridic de serviciu este aceea că are dreptul la indemnizația prevăzută de art. 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 personalul silvic care nu locuiește în localitatea în care se află structura organizatorică a angajatorului, astfel cum este indicată ca loc de muncă, în cazul particular al funcționarului public, prin actul de numire în funcție.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 521 cu referire la art. 519 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal privind pronunțarea unei hotărâri prealabile și, în consecință, stabilește că:

În interpretarea art. 25 teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, dreptul la acordarea indemnizației lunare neimpozabile în cuantum de 30% din salariul mediu brut pe economie este suficient de bine determinat în lipsa elaborării unui regulament sau unor norme metodologice referitoare la condițiile și criteriile de acordare a locuințelor de serviciu pentru personalul silvic.

În interpretarea și aplicarea art. 25 teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, sintagma „în localitatea în care își desfășoară activitatea” se referă la localitatea în care se află sediul structurii organizatorice din cadrul instituției angajatoare nominalizate ca loc de muncă.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 29 mai 2023.

Pentru vicepreședintele delegat
al Înaltei Curți de Casație și Justiție,
judecător **GABRIELA ELENA BOGASIU**
(încetat delegarea în funcția de vicepreședinte),
semnează

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
judecător **CORINA-ALINA CORBU**

Magistrat-asistent,
Ileana Peligrad

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2023 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	2.760	760	275
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	3.280		300
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	4.920		440
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	940		100
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	3.760		340
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	3.500		320
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	1.200		110

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2023 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	65	160	400	960	2.110	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	115	290	730	1.750	3.850	1.150	2.880	7.200	17.280	38.020

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	75	190	480	1.150	2.530	750	1.880	4.700	11.280	24.820
ExpertMO	140	350	880	2.110	4.640	1.400	3.500	8.750	21.000	46.200

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	100 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

* Tarifele anuale se aplică pentru comenzile online efectuate până la 31 ianuarie 2023.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

